

IN DE SPIEGEL

Vandaag: de Rotterdamse schrijfster Esther Vermeulen. Over het schrijverschap, haar nieuwe boek, liefde voor detectives én de stad Rotterdam.

‘Ik hou van spanning’

Marja Boedart

Wat ziet u als u in de spiegel kijkt?

„Een vrolijk, gedreven, avontuurlijk, en vooral een dankbaar mens. Want ik heb een superfijn gezin en allemaal lieve mensen om mij heen, plus een leuke baan die ik goed kan combineren met schrijven. Qua uiterlijk wil ik er wel goed uitzien. Zonder make-up of een leuke outfit ga ik echt de deur niet uit, hoor.”

Als u schrijft is uiterlijk minder belangrijk?

„Haha, ja. Want als ik mijn detectives schrijf, dan draag ik makkelijke kleding. Ik zit dan bijvoorbeeld thuis lekker achter mijn laptop in mijn joggingpak te schrijven, heerlijk! Inmiddels doe ik dat alweer twaalf jaar met veel plezier naast mijn gezin, mijn man en mijn zoon van zestien, en een parttime baan.”

Uw nieuwste boek *Het Kattenpensioen* is net verschenen. Waarom bent u eigenlijk gaan schrijven?

„Vroeger schreef ik lastige problemen in brieven van mij af, vooral naar mensen waar ik een akkefietje mee had. Ook na de geboorte van mijn zoon, schreef ik narigheid van mij af.

„Opvoeden vond ik in eerste instantie best lastig, soms nog steeds wel. Na een tijdje probeerde ik een boek te schrijven. En dat lukte wonderwel.”

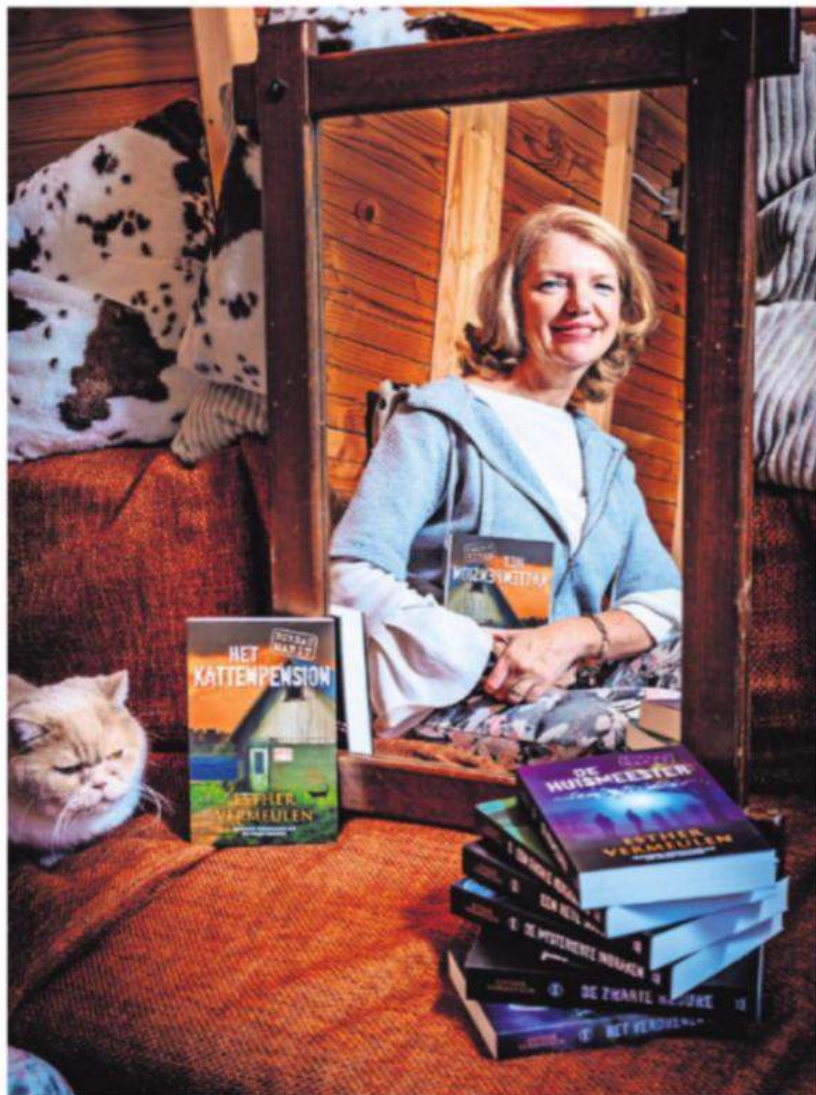
Geen romans of een ander genre, maar detectives.

„Absoluut! Ik hou erg van spannende en avontuurlijke verhalen, al van jongs af aan. Op mijn tiende keek ik thuis met mijn ouders, twee zussen en broer, naar de Duitse krimi-serie *Derrick* op televisie. Ik vond het een topserie vanwege de spanning: wie was de dader en hoe gaan ze de moord oplossen?

„Misschien schrijf ik ooit nog eens een roman. Maar voorlopig ben ik niet uitgeschreven over de stoere privédetective Marit Johansen, het vrouwelijke hoofdpersonage in mijn inmiddels zevendelige detectivereeks Bureau MaRiT.”

Had u niet stiekem zélf privédetective willen zijn?

„Nee, niet zozeer. Privédetectives houden zich meer bezig met kleine zaken, zoals het ontmaskeren van fraudeurs of het betrappen van vreemdgangers. Bij de politie houden ze zich bezig met heftiger zaken, zoals bijvoorbeeld vermissingen. Ik had graag bij de recherche willen werken, dingen uitpluizen, onderzoek doen. (lachend) Het voordeel van boeken schrijven is dat ik zelf niet beland in gevaarlijke situaties. Kortom, het beste van twee werelden: zélf avonturen meemaken, plus zélf de regie hebben.”

▲ „Voorlopig ben ik nog niet uitgeschreven over privédetective Marit Johansen.” FOTOMLAN/REACK

PASPOORT

Wie: Esther Vermeulen (1963, Rotterdam).

Opleiding: havo, economie aan de Hogeschool Rotterdam.

Loopbaan: na de havo werkzaam in diverse fin./administratieve banen, sinds 2006 auteur van de detectivereeks Bureau MaRiT.

Privé: woont samen in Barendrecht, een zoon.

Waarom spreken uw boeken de lezer aan?

„Ik krijg veel reacties, on- en offline, erg leuk. Het zijn vooral de personages en de realistische, spannende en actuele misdaadthema's in mijn boeken, gelardeerd met humor en romantiek, die herkenbaar zijn. Nee, geen gruwelijke details, het is ontspanning. Mijn personages kunnen je buurman of -vrouw zijn, of mensen die je tegen het lijf kunt lopen op straat. En veel lezers kennen de Rotterdamse namen en locaties natuurlijk die ik beschrijf in mijn boeken, zoals het Noordereiland waar Marit woont, de Koopgoot of Hillegersberg. Maar ze bevindt zich ook in Barendrecht, Den Haag, Wassenaar of Brabant. Al speelt Rotterdam bewust een grote rol in mijn boeken.”

Uw geboortestad.

„Ja, ik ben er geboren en getogen. Het is een waanzinnige mooie stad. Ik hou van de skyline, gezien vanaf de Laan op Zuid. De stad is na de Tweede Wereldoorlog prachtig uit de as herrezen. Ik ben een echte Rotterdammer, open en direct. Al wordt dat met ouder worden iets minder. Ik denk beter na wat ik zeg. Maar het is ook een gevoel. Wij woonden vroeger in IJsselmonde, vlakbij De Kuip. Dan ben je automatisch vóór Feyenoord, dat is een ongeschreven regel. Mijn zoon is ook fan, zelf voetbalt hij ook graag.”

En hoe ontspant u?

„Om in *shape* te blijven, zwem ik. Want ik schrijf en ik heb een zittend beroep in de financiële administratie.

Ik fiets ook graag, alleen of samen met mijn man. We zijn niet getrouwd, maar ik ken hem al 18 jaar. Lekker fietsen door de groene polders, vlakbij onze mooie woonplaats Barendrecht, of 14 kilometer naar Rotterdam. Nee, ik heb geen e-bike. Ik hou van zélf actief bewegen, ik heb altijd veel aan sport gedaan. Vroeger heb ik paardgereden. Maar nadat ik zwanger werd, heb ik dat nooit meer gedaan.”

Wat bent u voor moeder?

„Mijn zoon, Ilean, wil ik vooral een liefdevol thuis en een jeugd met mooie herinneringen meegeven. Onlangs vierden we zijn 16de verjaardag. We gaven een barbecue in de tuin met tien klasgenoten. De zondag daarna gingen we naar De Kuip. Ilean is een echte puber. De gemoderen willen soms weleens oplopen tussen ons. Maar als de lucht weer is geklaard, geeft hij net zo makkelijk een *hug* met 'sorry hoor, mam'. Super, toch?”

Uw ouders leven niet meer?

„Helaas niet, nee. Mijn vader, die trouwens werkte bij de wegsleepdienst van de politie in Rotterdam, overleed plotseling op zijn 65ste aan een zware hartaanval. Een heftige periode voor het hele gezin, ik was toen pas 20 jaar. Mijn moeder is 85 jaar geworden, zij is hertrouwd op haar 70ste. Mijn stiefvader is een geweldige man, twee jaar lang heeft hij mijn moeder liefdevol verzorgd in een verpleeghuis.”

Wat opvalt in uw boeken, is uw sociale bewogenheid.

„Verslavingen van mensen aan bijvoorbeeld alcohol of games, grijpen mij aan. Er zitten meer kanten aan een verhaal én een persoon. Dat geldt ook voor het thema in mijn nieuwe boek *Het Kattenpensioen* over dierenleed. Met dit boek wil ik geen schok-effect teweegbrengen, maar ik wil wel dat mensen erover nadenken. Uiteraard ben ik zelf een dierenvriend. We hebben twee katten, Noortje en Double. Echte maatjes van ons gezin, ik kan ze niet missen.”

Al ideeën voor uw achtste boek?

„Jazeker, ik heb al een plot en weer een actueel thema. En ik ben volop onderzoek aan het doen, deze keer met hulp van de Mobbende Eenheid. Eerder had ik contact met mensen van de zedenpolitie, de forensische opsporing en de Zeehavenpolitie voor details over het politiewerk. Rechercheurs zijn trots op hun werk. Ik bof met al die steun en informatie.”

Bent u tevreden met uw spiegelbeeld?

„Ja, en hopelijk mag ik nog veel moois beleven met mijn gezin, familie en vrienden. Fulltime schrijver? De tijd zal het leren, dus wie weet.”